

Η νουβέλα «Ο Γέρος και Η Θάλασσα» θεωρώ πως είναι ένα βιβλίο αρκετά διαφορετικό από τα υπόλοιπα που έχω διαβάσει. Δεν είναι μια κλασική ιστορία με αίσιο τέλος, αλλά μια εμπειρία ενός ανθρώπου πολύ εργατικού, τίμιου, δίκαιου, καλοσυνάτου, αλλά συνάμα ταλαιπωρημένου. Μια θαλασσινή ιστορία απλή αν και ηρωική: η προσωπική πάλη ενός γέρου ψαρά να πιάσει και να σκοτώσει τον μεγάλο ξιφία και να τον φυλάξει από τους καρχαρίες στον δρόμο του γυρισμού. Και πίσω από τον μύθο, ένα μάθημα ζωής: πώς να μάχεται κανείς διατηρώντας άθικτα την πίστη, την αξιοπρέπεια, τη μεγαλοψυχία και συμπόνιά του για όλα τα πλάσματα της γης μέχρι το τέλος, όσο τραγικό κι αν είναι αυτό.

Μέσα από το βιβλίο κατάλαβα πως μόνο με θέληση και υπομονή μπορεί κανείς να κερδίσει αυτό που επιθυμεί, ακόμα και αν οι υπόλοιποι τον θεωρούν ανάξιο για κάτι τόσο σπουδαίο. Έμαθα, επίσης, ότι κάθε φορά που χάνεις μια «μάχη» δεν πρέπει να το βάζεις κάτω και να εγκαταλείπεις τον αγώνα, αλλά να συνεχίζεις την προσπάθεια γιατί την επόμενη φορά μπορεί να σταθείς πιο τυχερός. Η ιστορία αυτή με συγκίνησε, επίσης, λόγω της σχέσης αγάπης που αναπτύχθηκε ανάμεσα στον Σαντιάγκο και τον Μανολίνο και γιατί, παρά την υπέρμετρη προσπάθεια του γέρου, η θάλασσα τελικά τον νίκησε. Θαύμασα, επιπλέον, τη στάση του γέρου απέναντι στους χλευασμούς της κοινωνίας γύρω από το όνομά του και την «ατυχία» του, αφού για κανένα λόγο δεν άφησε να πτοηθεί το ηθικό του.

Συνοψίζοντας, πιστεύω πως μπορούμε να εμπνευστούμε και να παραδειγματιστούμε από το βιβλίο, καθώς όλοι μας μπορούμε να αποκτήσουμε κάποιο από τα ευγενικά χαρακτηριστικά των ηρώων.

Αναστασία Μπινοπούλου